

1. Svjedoci smo danas jedne očite krize vjere i odnosa prema vjeri u svim smjerovima. Mislimo ovdje na krizu vjere koja se odnosi na naše vidljivo, vanjsko, prepoznatljivo (ne)življenje vjere. To je osobito očito u ove božićne dane. Drugim riječima: kao da vidimo i osjećamo da nam je svijet, koji se uvijek u kršćanstvu poimao kao - poganski svijet (kao oni vani, oni bez vjere), dakle, da nam je svijet sa svojim svjetovnim (poganskim) mentalitetom jednostavno preplavio Božić i njegovu dimenziju i poruku. Tu činjenicu nije ni potrebno dokazivati, jer nam je dovoljno da se samo kratko osvrnemo oko sebe, pogledamo malo televiziju i reklame, susretnemo se opet i ponovno na ulicama, trgovima i školama s neizbježnim djedom mrazom i vidjet ćemo da doista velikim dijelom **poruka 'Božića vjernika' nestaje** pred porukom **'Božića svijeta'**. Uostalom, pogledajmo i pitajmo sami sebe, mi okupljeni danas na Misli polnočki: Zašto danas ovdje jesmo, a već sutra na sam Božić mnogo nas ne bude na Misama, a o nedjeljama da ne govorimo? U čemu je problem? Zašto smo takvi? Što nam se to događa, pa svoju vjeru živimo na neki čudan način. Djelomično, nepotpuno, licemjerno, neozbiljno... Mislim da je odgovor u tome što smo totalno pomiješali poruke 'Božića vjere' i 'Božića svijeta', pobrkali smo i preskačemo često poruke Evanđeoskih božićnih tekstova, a podliježemo porukama medijskih, reklamnih izazova. Što činiti? Nemamo namjeru prozivati, optuživati, 'špotati', nego - razumjeti, uputiti, pomoći.

2. Temeljna poruka Badnjaka i Božića nadovezuje se na pozive koji su odzvanjali kroz čitavo Došašće. Te poruke liturgijskih čitanja ove godine, osobito su se 'vrtjele' oko **poziva na radost**, preispitivanja one radosti koja dolazi **iznutra**, iz srca. Naime, uočavamo vrlo lako da je tu ujedno najveća razlika između poruke 'Božića vjere' i 'Božića svijeta': Božić vjere daruje pravu radost, radost iznutra, a Božić svijeta takvu radost ne može dati, pa zato sve snage polaže na onu radost izvana, veselje i razbibrigu koja čovjeka u njegovoj nutrini nikada i nikako ne može zadovoljiti i ispuniti. Dakle, Badnjak i Božić pozivaju svake godine da učinimo jednu dobru **inventuru** svojega vjerskog života. Da preispitamo uzroke svoje unutarne (ne)radosti. Odnosno, božićna duhovna inventura nam pomaže da razumijemo sebe u svojoj vjerskoj nedosljednosti i da razumijemo ovu situaciju krize vjere kod drugih, koji danas jesu vjernici, a već sutra i u narednim nedjeljama kao dao to više nisu. Ili još konkretnije: božićna **inventura** želi nam pomoći da kao vjernici vidimo kod sebe razloge ne-mira i ne-radosti, a nakon toga pokazati nam kako do tog Božićnog mira i radosti doći.

3. Važno je reći da ovo provođenje inventure, analizu i traženje uzroka koji nas vode u one "svjetovne vode" slavljenja Božića, mora pronaći svaki od nas sam za sebe. U svojoj konkretnoj situaciji. No, upute kako doći do istinskog mira i radosti, Božić daruje svima nama zajedno. Daruje nam u jednoj riječi koju iščitavamo kod djeteta Isusa, kod njegove majke Marije i kod njegova poočima Josipa. Ta riječ koja sve njih povezuje u ovom božićnom otajstvu, a nama pak pokazuje smjer, jest **povjerenje**.

a) **Isus**. Svoju poruku nudi svake nedjelje, na svakoj svetoj Misi, svaki puta kad čitamo njegovu riječ..., no danas nam ukazuje na onu temeljnu poruku koju nam daje kao malo, novorođeno dijete. A ta poruka jest poruka koju čitamo iz života svakog djeteta: **povjerenje**. Da dijete nema povjerenje u brigu tate i mame, ono ne bi moglo preživjeti niti se osamostaliti za život.

b) **Marija**. Na osobit način od samog početka dolaska Božića među ljude, Marija nam svojim riječima i životom ukazuje upravo na važnost **povjerenja**. Vjerovala je Bogu. Vjerovala je da on ima plan i da vodi tu "stvar spasenja" svojom voljom. Zato je i mogla reći: "Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po riječi tvojoj!".

c) **Josip**. Nimalo manje važan i manje jasan od Isusa i Marije. Kroz susrete s anđelom u snovima i porukama, na isti način kao i Isus i Marija, sv. Josip je živio **povjerenje** u Božju ljubav i njegove zahvate u ljudsku povijest. Upravo u svim situacijama gdje ljudskom logikom nije mogao razumjeti i riješiti probleme, vjerovao je u Božje vodstvo. Imao je povjerenja.

4. U čemu, dakle, leži problem naše ne-vjere, ne-radosti i svjetovnog slavlja Božića? Gdje je razlog nedosljednosti i površnosti nas vjernika, krštenika danas? Zašto ovaj svijet uspijeva nadjačati s 'Božićem svijeta' ovu našu poruku 'Božića vjere'? Odgovor nam je očit: svijet je uspio sa svojim mehanizmima konzumizma, reklame i materijalizma čovjeka uvjeriti da **on Boga ne treba**. Svijet je uvjerio vjernika danas da si sve može sam kupiti, priuštiti, riješiti..., i baš zato ne treba graditi i živjeti s povjerenjem u Boga.

Znamo dobro, kad čovjek krene bez računanja na Boga, bez razmišljanja o vječnom životu, o svojoj duši, o nebu i paklu, bez razmišljanja o pravoj sreći i zadovoljstvu, pravom miru i pravoj radosti, tada nužno završi u slijepoj ulici. A ta slijepa ulica jest upravo suprotno od božićnog mira, radosti, topline i ljepote.

Zato =>

- usudi se napraviti svoju osobnu inventuru i pitaj se o uzrocima i temeljima radosti, mira i vjere /ne-radosti, nemira i nevjere,
- usudi se prihvatiti Isusovu poruku za tu unutarnju radost i mir, a ona se sastoji od povjerenja u Boga, od vjere da je Isusova riječ prava istina koja vodi u život vječni,
- usudi se s povjerenjem u Božje vodstvo i Njegovu providnost hoditi ovim svijetom živeći pravu i istinsku poruku 'Božića vjere' te tako spontano ukazivati na površnost poruke 'Božića svijeta'.

Čestitajući si danas Božić, želimo i molimo jedni drugima upravo ovakav Božić, 'Božić vjere'.